

“मीठे बच्चे— बाबा हुनुहुन्छ गरिब-निवाज। तिमी गरिब बच्चाहरू नै बाबासँग ज्ञानको मुट्टी लिएर धनवान बन्छौ, बाबाले तिमीलाई आफू समान बनाउनुहुन्छ।”

प्रश्नः— असुरहरूको विघ्न जुन गायन गरिएको छ, त्यो यस रुद्र यज्ञमा कसरी परिरहन्छन्?

उत्तरः— मनुष्यले त सम्झन्छन्— असुरहरूले सायद यज्ञमा गोबर आदि किचडा खसाए होलान्, तर यस्तो होइन। यहाँ जब कुनै बच्चालाई अहंकार आउँछ, कुनै ग्रहचारी बस्छ, त्यसपछि मानौं किचडा बर्सिन लाग्छ। रिसाएर मुखबाट जुन फाल्छ बोल बोल्छन्, त्यसले यस रुद्र यज्ञमा धेरै ठूलो विघ्न पार्छ। कति बच्चाहरू संगदोषमा आएर आफ्नो जीवन बर्बाद गर्छन्। मायाले थप्पड लगाएर कंगाल बनाइदिन्छ।

ओम् शान्ति। यादमा बसेका छौ भने मानौं योगमा बसेका छौ। हरेकलाई थाहा छ— मलाई तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। यो हो गुप्त मेहनत। यसमा कुनै बडाईको कुरा छैन। बाबा कति निरहंकारी रहनुहुन्छ, जसमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, उनी पनि कति निरहंकारी छन्। प्रजापिता ब्रह्माका कति धेरै बच्चाहरू छन्। चलन कति साधारण छ, जसरी घरमा बडा बाबा चलनुहुन्छ। निराकारको लागि पनि भनिन्छ— निरहंकारी हुनुहुन्छ। गुप्त हुनुहुन्छ नि। उहाँलाई यो रहँदैन— मेरो शो होस्, सबैलाई थाहा होस्। शोबाट नाम त हुन्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ— यो सबै रसम-रिवाज कलियुगी देह-अभिमानीहरूको हो। यहाँ त शान्तिमा आउँछन् जान्छन्। बाबा त सदैव भन्नुहुन्छ— स्टेशनमा पनि कोही नआऊन्। कुनै हंगामा नहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई गुप्त नै रहन देऊ, यसमा नै मज्जा छ। ठूलो ठाँट हुनेलाई, ठूलो मानिसलाई मार्न पनि बेर लगाउँदैनन्। बाबा त हुनुहुन्छ उच्च भन्दा ऊँच। चलन गरिब भन्दा गरिब बनेर चलनुहुन्छ। बाबा गरिब-निवाज हुनुहुन्छ नि। गरिबहरू सँग नै मिल्न आउनुहुन्छ। धनवान् त प्रसिद्ध मनुष्यहरू सँग नै मिल्छन्। बाबालाई त गरिब नै प्यारो लाग्छ। गरिबहरूमाथि नै दया गरिन्छ। त्यसैले बाबालाई गरिबहरूमाथि दया लाग्छ। ज्ञानको मुट्टी भरेर दिनुहुन्छ— तिमी धनवान बन। धनवानहरू टिकन मुश्किल छ। आवश्यकता नै छैन यस ज्ञान मार्गमा। सरकारलाई त धनवानले धेरै मदत गर्छन् नि। प्रसिद्ध हुन्छन् नि। वहाँ त धेरै दान गर्नेहरूको नाम अखबारमा निकालिन्छ। यहाँ गरिबले दान गरे भने अखबारमा राख्नुपर्छ। चामल मुट्टी दिएर फेरि महल लिन्छन्। बाबा गरिब-निवाज गायन गरिएको छ। सबै सँग मिलेर रहनुहुन्छ। ठूलो मानिस मसाला बेच्ने सँग मिल्दैनन्। यहाँ त छन् नै गरिब। उनीहरूलाई नै धनवान बनाउनु छ। बाबा त हुनुहुन्छ गुप्त। गरिब नै बाबासँग आफ्नो वर्सा कल्प पहिले जसरी लिन्छन्। ड्रामामा निश्चित छ। साहुकार त बलि चढ्न सक्दैनन्। हो, यिनलाई (शिवबाबालाई) कसैले छोरा बनायो भने कमाल गरेर देखाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै साधारण तनमा। गायन गरिएको छ निराकार, निरहंकारी। गायन पनि गर्छन् नि— गोदरीमा करतार... हेर बाबा ठण्डीमा दोलाई लिएर बस्नुहुन्छ नि। पतित-पावन बाबालाई कसैले चिनेका छैनन्। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— हे बच्चाहरू! तिमीलाई स्वर्गको मालिक कसले बनायो? लक्ष्मी-नारायणको चित्र पनि यहाँ राखिएको छ। यहाँ तिमी अविनाशी ज्ञान रत्न प्राप्त गरेर अरूलाई दान गर्छौ। तन-मन-धन सबै समर्पण गर्छौ त्यसैले यसको फल मिल्नुपर्छ। अज्ञान कालमा पनि धेरै दान गर्नेवाला

ठूलो मानिसको पासमा जन्म लिन्छन्। यहाँ तिमी बाबाको अगाडि सरेन्डर गर्छौं त्यसैले अन्तिममा जो धनवान बन्छन्, उनको पासमा गएर जन्म लिन्छौ। फेरि तिमी वहाँ महल बनाउँछौ। दुनियाँ त यही हुन्छ। वैकुण्ठ कुनै छतमा कहाँ राखिएको छ र। सोध- तपाईंको पिता कहाँ जानु भयो? भन्छन् काशीवास गर्नुभयो र मुक्ति पाउनु भयो अर्थात् स्वर्ग जानुभयो। तर अहिले तिमीले बुझेका छौ- मुक्ति जीवनमुक्ति कसैलाई मिलेको छैन। सबै यहाँ नै आइरहन्छन्। कर्म अनुसार एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। बाबाले कर्म-अकर्म-विकर्मको गति सम्झाउनु हुन्छ। रावण राज्यमा जति पनि कर्म मनुष्यले गर्छन्, त्यो विकर्म बन्छ। बालिग अवस्थामा नै हिसाब-किताब बन्छ। सानो बच्चाको केही जम्मा हुँदैन। बच्चा ठूलो हुन्छ अनि उसलाई पिताले काम कटारीमा चढाइदिन्छन्। यो पनि कर्म विकर्म भयो। वहाँ मायाको राज्य नै हुँदैन। यो कसैलाई पनि थाहा छैन।

तिमी बच्चाहरूलाई बाबा देही-अभिमानी बन्न सिकाउनु हुन्छ। अरू कुनै सतसंगमा यस्तो भनिदैन- तिमी आत्मामा सारा पार्ट निश्चित छ। आत्मा शरीर छोडेर अर्को लिएर पार्ट खेल्छ। आत्माले नै कानद्वारा सुन्छ। अहिले तिमीलाई आत्म-अनुभूति गराइन्छ। हामी आत्माले नै ८४ जन्म लिन्छौं। आत्मालाई अहिले निश्चय भएको छ, देह-अभिमान खत्म हुँदैछ। पहिलो अवगुण नै यो हो। देह-अभिमान आउनाले नै अरू विकार आउँछन्। त्यसैले अब देही-अभिमानी बन्नु छ। बाबा हामी आत्माहरू अब आउँदैछौं। ८४ जन्म पूरा गरेका छौं। ड्रामा अब पूरा भयो। अब हामीलाई नयाँ जन्म मिल्छ। खुशी हुनुपर्छ नि। सर्पले काँचुली फेर्छ फेरि नयाँ लिन्छ। संन्यासीले यो उदाहरण दिन सक्दैनन्। यहाँ तिमी पनि नयाँ खाल लिनु भन्दा पहिले पुरानो छोड्छौ। फेरि वहाँ हर जन्ममा आफैं पुरानो खाल छोडेर नयाँ लिन्छौ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- अहिले हामी यो पुरानो खाल छोडेर घर जान्छौं। फेरि स्वर्गमा आफ्नो समयमा पुरानो शरीर छोडेर अर्को लिइरहन्छौं। सर्पले त धेरै पटक काँचुली फेर्छ। तिमीलाई त यहाँ प्राक्टिस गराइन्छ। यो ८४ जन्मको सडेको खाल हो, यसलाई श्याम भनिन्छ। शरीर कुरूप छ, आत्मा पनि कालो छ। सुन २४ क्यारेट छ भने गहना पनि त्यस्तै बन्छ। पहिला खाद राख्ने काइदा थिएन। सच्चा सुन चल्थ्यो। यो गिन्नी आदि बेलायतबाट निकलेको हो। बेलायतमा सच्चा मोहर बन्दैन, यहाँ नै सच्चा सुनको मोहर थियो। अहिले त सबै मंहगा भएका छन्। सुनमा खाद थप्नु पर्छ। तिमी दिलमा गुप्त खुशी छ- हामी त गएर सुनको महल बनाउँछौं। जस्तै यहाँ पत्थरहरूको पर्खाल छन्, वहाँ सुनको पर्खाल हुन्छन्। हामी पारसबुद्धि बनेपछि महल पनि सुनको बनाउँछौं। पुरानो सबै समाप्त हुन्छ। यस ड्रामालाई बडो युक्तिले बुझ्नु पर्ने हुन्छ। नयाँ दुनियाँमा सबैथोक नयाँ हुन्छ। यो कति सहज कुरा छ। ठीक छ, यो पनि बुझेनौ भने बाबालाई बडो प्यारले याद गर। यसैले यो सबै सूक्ष्म कुरा बाबाले पछि सम्झाउनु भएको हो। सुरुमा धेरै सहज तोतली कुरा सुनाउनु हुन्थ्यो। यस्तो कहाँ भनिन्छ र- बाबाले यो सबै पहिला नै किन सुनाउनु भएन? आत्मा यति सानो छ। ड्रामा अनुसार जे जति पास भयो, कल्प पहिले जसरी सम्झाएको थिएँ, त्यसरी नै सम्झाइरहेको छु। मनुष्य यस ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएका छन्। कल्प पछि नै फेरि यसरी सम्झाइरहनु भएको छ। फेरि पनि यसैगरी सम्झाउनेछु। धेरै बच्चाहरू साधारण रूप देखेर अलमलिन्छन्, उल्टो बोल्न थाल्छन्। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई पनि मायाले थप्पड मारिदिन्छ। सम्झन्छन्- जे हो निराकार नै हो। यो त ठीक हो नि।

निराकार नभए तिमी हामी कसरी हुन्थ्यौं? तर निराकारलाई रथ त अवश्य चाहिन्छ नि। रथ विना के गर्नुहुन्छ शिवबाबाले? रथमा आउनुहुन्छ, तब त तिमी उहाँ सँग मिल्छौ। तिमी सँगै सुनूँ, तिमी सँगै बसूँ। रथ अवश्य हुनुपर्छ नि। ठीक छ, साकार विना निराकारलाई याद गरेर देखाऊ। के तिमीलाई ज्ञान प्रेरणाद्वारा मिल्छ? फेरि मेरो पासमा आउँछौ नै किन? यी बाबाले पनि भन्छन्— वर्सा त शिवबाबा सँग लिनु छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म यस साधारण तनमा बसेर पढाउँछु। पढाइ त अवश्य हुनुपर्छ नि। धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरू पनि मोडिन्छन्। दुई चार सेन्टर खोल्थे, पुग्यो अहंकार आउँछ। फेरि उल्टो बोलिरहन्छन्। फेरि कुनै समय बुद्धिमा आउन पनि सक्छ— यो मैले ठीक भनिँ, फेरि पश्चाताप गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म साकार विना कसरी सम्झाऊँ? यसमा प्रेरणाको त कुरा नै छैन, म टिचरको रूपमा बस्छु। गरिबहरूमाथि मेहनत गर्नुहुन्छ। गरिबलाई नै दान गर्नुपर्छ। कुनै पनि कुरा बुझेनौ भने भन। ठीक छ, बाबासँग सोधेर बताउँछु किनकि ज्ञानको अझै धेरै मार्जिन छ। पछि गएर बुझ्दै जान्छौ। दिन-प्रतिदिन तिमीले नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट सुन्दै जानेछौ। तिमी बच्चाहरू त बिल्कुलै निरहंकारी बनेर रहनु छ। अहंकार आउनाले नै फेरि सारा किचडा बाहिर निस्केर आउँछ। किचडाको मानौं वर्षा हुन्छ। भन्दछन् पनि— रुद्र यज्ञमा असुरहरूले किचडा खसाए। उनले सम्झन्छन् सायद गोबर आदि खसाए होलान्। वास्तवमा यो नै गोबर हो। फाल्छु बोल्न लाग्छन्। क्रोध आदि गर्छन्, यो मानौं गोबर खसाउँछन्। चल्दा-चल्दै कसैलाई ग्रहचारी बस्यो भने खराब बन्छन्। मायाले थप्पड लगाएर एकदम कंगाल बनाइदिन्छ। कमाईमा ग्रहचारी हुन्छ नि। त्यसैले त भनिन्छ आश्चर्यवत् सुनन्ती, संगदोषमा आएर आफ्नो कमाई बर्बाद गरिदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— धेरै खबरदार रहनु छ। संगतले तार्छ, संगत डुबाउँछ... बाबाले बिल्कुल मनाही गरिदिनुहुन्छ। ठूलो मानिसको दुस्मन धेरै बन्छन्। यहाँ फेरि विष नमिल्नाले कामेशु, क्रोधेशु बन्छन्। भन्छन् म यसलाई मार्छु। बाबा त भन्नुहुन्छ— काम त तिमी दुस्मन हो। तिमी पावन देवी-देवता थियौ। अहिले भन्छौ— हामी पतित दुःखी छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— यस ज्ञान यज्ञमा असुरहरूको विघ्न धेरै पर्छन्। सुरु देखि नै पढे आएका छन्। मुख्य हो नै पवित्रताको कुरा। तिमीले पुकार्छौ पनि— हे पतित-पावन आउनुहोस्। अहिले आउनु भएको छ, पावन बनाउनु हुन्छ। फेरि किन पतित बन्न चाहन्छौ? विकारमा नै सुरु देखि झगडा चल्छ। बच्चीहरूले पनि भन्छन्— मैले त बाबाबाट वर्सा अवश्य लिनु छ, चाहे जे सुके होस्। पिताले के नै गर्नुहुन्छ? पिट्नु त होला नि। लडाईमा कति मर्छन्। तिमीलाई बाबाले कुनै कष्ट दिनुहुन्न। हो, सहन अवश्य गर्नु पर्छ, यसमा महावीरता चाहिन्छ। शिव शक्तिको गायन तिमी नै हो। आदि देवलाई महावीर भन्छन्। तर अर्थ कहाँ बुझेका छन् र। अहिले तिमीले बुझेका छौ— मायामाथि जित पाउँछन् र अरूलाई मायाजीत बनाउँछन्। देलवाडा मन्दिरमा जगत अम्बा पनि बसेकी छन्। कोठाहरूमा बच्चीहरू पनि बसेका छन्। महावीर बच्चाहरू सबै ब्राह्मण ब्राह्मणीहरू ठहरिए। तिमी बुद्धिमा कति रहस्य छ। हुबहु तिमी नै यादगार हो। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर पनि यादगार हो। गान्धीको वार्षिकी मनाउँछन्। यो-यो गरे, टैगोर यस्ता थिए, राम्रो काम गर्थे। कति ठूलो-ठूलो जीवन कथा लेखेका छन्। कति भाग (भोलुम) छन्। यहाँ तिमी बुद्धि नै ठूलो भोलुम हो। सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य तिमी बुद्धिमा छ। बुद्धिमा नै ज्ञानको धारणा हुन्छ। कसैको बुद्धि विशाल छ, कसैको कम छ। नम्बरवार छन् नि। यो हो नयाँ ज्ञान, जो

बाबा सिवाए कसैले सुनाउन सक्दैन। उहाँ बाबामा बलि चढनाले तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाइदिनु हुन्छ। बेहदका बाबा पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा आएर बच्चाहरूको लागि कति मेहनत गर्नुहुन्छ। त्यसैले अवश्य बच्चाहरू बलि चढ्नु पर्छ। शिवबाबा त हुनुहुन्छ नै निराकार, दाता हुनुहुन्छ नि। भन्छन् शिवबाबा हामी हजुरलाई पैसा पठाइदिन्छौं, भवन बनाउनको लागि। म त निराकार हुँ, त्यसैले अवश्य ब्रह्माद्वारा नै बनाउँछु। डाइरेक्शन दिन्छु— तिमी लागि बनाऊ भनेर। म त आएको छु नै थोरै समयको लागि, फेरि निर्वाणधाम जान्छु। कति प्यार सँग बसेर सम्झाउनु हुन्छ, कति सहज कुरा छ, देह सहित देहका सबै सम्बन्ध त्यागेर एक बाबालाई याद गर। चाहे त स्वराज्य पाऊ, चाहे प्रजा पद पाऊ। तिमी पुरुषार्थमा आधारित छ। एक-एक राजा रानीको पासमा प्रजा कति लाखौंको अन्दाजमा आउँछन्। यो ज्ञान त धेरैले सुन्नेछन्। आफू समान बनाउने मेहनत गर्नु पर्छ। पावन यहाँ बन्नु छ। तिमीलाई थाहा छ— पतित-पावन बाबा आउनु भएको छ। कल्प पहिले जसरी हामीलाई सम्झाइरहनु भएको छ। बाबाले राज्य दिलाउनु भएको थियो, रावणले छिनेर लिएको हो। हार कसरी भयो फेरि कसरी जित्ने? यो पनि बुझिमा छ। धेरै बच्चाहरूले यो पनि बिर्सिन्छन्। मायाले नाकबाट पकिडन्छ। सेकेन्डमा जीवनमुक्ति पाउँछन् फेरि झट्ट जीवनबन्ध पनि हुन्छन्। समय लगाउँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! सावधान होऊ। तिमीले रूप-बसन्त बनेर सदा मुखबाट रत्न नै निकाल। किचडा सुन्नु पनि हुँदैन। सम्झ हाम्रो यो दुस्मन हो। ज्ञान सिवाए अरू सबै कुरा सुन्नु आसुरी हो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पहिलो अवगुण जुन देह-अभिमान हो, त्यसलाई निकालेर पूरा-पूरा देही-अभिमानी बन।
- २) अविनाशी ज्ञान धन, जुन बाबासँग मिलिरहेको छ, त्यसलाई दान गर्नु छ। बाबा समान निरहंकारी बन्नु छ। मुखबाट रत्न निकाल्नु पर्छ। आसुरी कुरा सुन्नु हुँदैन।

वरदानः— सर्व खजाना जम्मा गरेर रूहानी नशामा रहने बेफिक्र बादशाह भव

बापदादाद्वारा सबै बच्चाहरूलाई अखुट खजाना मिलेको छ। जसले आफ्नो पासमा जति खजाना जम्मा गरेको छ, त्यति उसको चलन र चेहरामा त्यो रूहानी नशा देखिन्छ, जम्मा गर्ने रूहानी नशा अनुभव हुन्छ। जसलाई जति रूहानी नशा रहन्छ, त्यति उसको हर कर्ममा त्यो बेफिक्र बादशाहको झलक देखिन्छ किनकि जहाँ नशा छ, वहाँ फिक्र रहन सक्दैन। जो यस्तो बेफिक्र बादशाह छ, उही सदा प्रसन्नचित हुन्छ।

स्लोगनः— ज्ञानी आत्मा उही हो, जो ज्ञान डान्सको साथ-साथै संस्कार मिलनको डान्स जान्दछ।